

Baanbreking

We kijken naar de zee,
we kijken altijd maar naar de zee.
Zien het grijs-groen-blauw-bruin-turquoise
en met het licht er goed op glinstert het scherper.

We zien het alsmaar deinen zonder het echt te
zien hoe licht als golven door micromanen
sneller dan vliegenogen kunnen kijken
continu heen en weer en uit zijn
banen wordt getrokken.

Altijd door. Altijd kaatsen en
weerkaatsen tegen de muren van
de lucht, net als de klank van een naam:
eenmaal uitgesproken kan die nooit meer
niet-bestaan. Als je vaak genoeg
op iemands tong ligt, wordt
je niet vergeten.

Ik weet nog de eerste keer
dat ik iemand in de ogen keek.
De eerste keer dat ik met een stokje
in een aangereden kikker prikte, de eerste
keer dat ik in kattenogen keek.
Ik dacht: zo ziet leven eruit.